

να πατάσουν τὰ γκασμάκια,
τότε κιά, βρέ Περικλέτο, νίφου κι' άποπάγ αμε.

Μά τήν εξαφή, που γράφου' μέσα' στην άφημερίδα,
πορζι' μπορου' βρέ Περικλέτο, να μη βγάλου' άγουρίδα;
πορζι' μπορει να 'πη γιά τούταϊς τίς τής να κουρεύου'ται
και να κοροεύου'ται;

Άλμα λαχταρου' Ρωμηών
κι' ή Χανουμ τών Χαρεμίων.
Τρέμα, Περικλή τ'σουτέ,
τών Χανουμ τόν φερφέ,
τό πασοουμ, τό γκασμάκι,
που μές' πόσοι φαριάνι.

'Στήν πολεμική φεσό
άναψα έκ πασοουμ
και Τουρκάλιας φηλευταϊς.

Μά μήν παύσης να κηρύττης
πός έκαιτος ό κομήτης
της έρέθιος κι' αύταϊς.

Τρομάρα και παραφορά του Περικλή του φουκαριού.

Π. — 'Επίθεσις μές άπαλει,
δέν είμαι' οτά οσοτά μου...
Σαντζάκ Σαρφ, βρέ Φασουλή,
σηγόνεται μπροστά μου.

Νάτος κι' έκαιτος ό Σερκέτ... έρχεται τώρα βλάμη
κερτίδες να μές κιάμη,
και φοβεροι Δερδισήδες, Χόντζ' ηδες, κι' Όυλεμάδες
μέ κυνηγου'ν, βρέ Φασουλή, μέ Γκαλεζ' ή ντολιμάδες.

'Οποια φοράκι!..
παντου τσιμπούκι,
παντου σαφίσι,
παντου καρδουκι.

Φοράκι συνάφρα
ρίχνου' ντολιμάδες
κι' άτζέμ πιλατζε
και παστουμάδες.

Κάθε Χόντζας κι' Όυλεμάς
παρκαρίνισα κ' ήμείς,
και σηκώνει τάνταρζο του και σηκώνει τά καβά δζα
και τούς Φοράγκους φοβερίζει να τούς σφάζη σάν γαλέδζα.

Νάτος ό Σερκέτ έκαιτος... μ' Αρβανίτας έξορμά...
δρέ, λέει, τό Γκασορή να τό κιάνη παστουμα,
δρέ, λέει, να; του τρέφης φύχα φύχα και σκορδάρι,
και; τό κύριο Βεζύρη να βαρέση τό γιογάρι.

Φ. — Γύρνα, Περικλή, κι' έδε
τήν Χανουμ τήν Σατζ' έδε.

Μ' ένα κόκκινο πασοουμ πολεμοχαρής σφριγγέ
και παντου μέ κυνηγγέ.

Μένος τήν φλογίς τόσο...
κρύψε με γιά να γλυτώσω.

Πές σου φαίνεσαι και τούτο... τά γλυκά τά Χανουμάκια
να μές στρώνου' οτά κυνηγι' μοναχά μέ πασοουμάκια.

Νά κι' ή Σαμπιχέ τρεχάτη,
πυρπολείται και φρούττει.
Τό πασοουμ της κρατεί
και μέ κυνηγγέ ή αύτή.

Γιαγίν βάρ, φωτιά, κιάμιν...
νάτην... μέ καταδιώκει
μανιώδης άπ' όπίσω.

Δώστέ μου τό σκαρκίνι
του κυριου Θεοτότου
τήν Τουρκάλα να κτυπήσω.

'Άγριος θυμός κεχλάζει, κι' έξ όργης Χανουμισοών
όσοι μας, Έγγλές Γκρέυ, και σό κύριε Πισοών.
'Άφως τās άνορθόους κι' έλα σόος μας, Δραγομήν,
άπό καθεμιάς Τουρκάλιας φιλοπόλεμο πασοουμ.

Π. — Κότταζε και τήν' Αρμάδα του πυρός και του σιδήρου...
νάτην... έρχεται κι' άράζει μέ; οτήν Σουδα του Φαλήρου,
και χαριέγιο κορμαί του Μεχμέτ' Αλή τ' χαίλην,
όπου θέλει και καλά οτά μέ Σουδα να τήν σταλήν.

'Άκου... παρλάει τρομαρά
μέσα οτής Σουδας τά νερά
τό Μασουζέ τό τρανακίτό
και ζαπουσαμένο θωρηκτό,

που μέ; οτόν άρειμάνιο τών' Οσμανλήδων τόνο
μέ μιά' δική του κανονιά ξεχαρβαλώθη μόνο.
Μά κι' έλα τάλλα' πθανε μεγάλη σφοδράζια,
κι' ό έθνος θορρανωήτης' λιγώθηκε οτά γέλοζα.

Μέγας ό νέος θρίαμβος του Τούρκου Γαργαντούα...
έρρει τά καλά... Νεούργους Έγγλέους άπασοός,
και πάντες άπορρέμας α' χρή και τάρα θράν
μέ τής' Αρμάδας της κλεινης τήν δρασών τήν φαυδάν.

Φ. — 'Άλλ' έμνος άντεπίθεσις κατά τών' Οσμανλήδων
γίνεται κι' άπό μέρους μας μέ στρατιάς άκριδων,
κι' άπό παντου παλώριτας κι' άμέτρητας άκριδες
τρέπου' εις άτακτον φυγήν τούς τρομαρούς νιαηδες.

Και σκούζει κι' ή Πατρις
μ' έλαρραμμένα στήθη;
έμπρός, Ρωμηών άκρις,
κατά θαρδάρων θή.

Γιά σάς άκριδων στρατιαι, τό γέρας τών άγώνων,
έλευθεροστέ κι' έσρα και θήκας τών προγόνων.

'Άκριδων φάλαγγας πυκναι πηδου' κατά θαρδάρων
και πέρνου' πού' οι θαρδαροι και σφύγου' άρον άρον,
και χάνεται και τού Σερκέτ τό τόσο νταλιζι,
και στεφανώνει τούς Ρωμηούς άκριδοφόρος νίαη.

Π. — Παισιόπηδου και κατ' έμοσ... τό φύσημά μου πέρνω,
και μέ πασοουμ, Φασουλή, τής Σατζ' έδε οτά δέρνω.

Και ημεσοσσι σιμάλιας,
μ' άλλους λόγους έγγέλιας.

Γεράσιμος Καμπίτσος κι' Άννα Μασουρα,
εύους χαριτωμένη μέ νεζάτα και μέ κιάλην,
κι' ό Φασουλής εχρήθη κάθε τής γής χαρά
μέσα' οτών νεονύμφων τό σπηγκό να βάλλην.